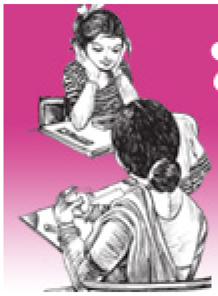

ప్రకృతి పుత్రుడు – వీడికి నగరం జనారణ్యం

వసుంధర

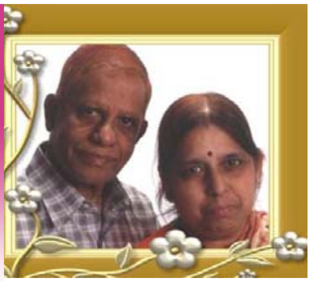

ఓ పెద్ద కథ అక్షరాల్లో ఇమిడితే అది నవల. ఆ కథలోంచి దృశ్యాలు పుడితే అది సినిమా. దృశ్యాల్లోంచి కథ పుడితే..? అదే నవలకీ , సినిమాకీ మధ్యాంతరంగా ఉండే సినీవల. సినిమాకోసం ఓ కథ అనుకుని, దానికి అనువైన సన్నివేశాలు కల్పించాక - అది దర్శకుడి చేతిలో సినిమా, రచయిత చేతిలో సినిమావల ఔతుంది. ప్రేక్షకుల వినోదం కోసం - క్రికెట్లో టెస్టు మ్యాచిల్లోంచి వన్డేలూ, వన్డేల్లోంచి ౨౦-౨౦లూ పుట్టుకొచ్చినట్లు, సాహిత్యంలో ఈ తరహా కొత్త ప్రయోగాలు పాఠకుల ఉత్సాహాన్ని పెంచుతూనే సాహిత్యానికి పుష్టినివ్వగలవని ఆశ. క్రికెట్ తో పోలిక - ఆసక్తి పెంచడం వరకే - పరిమాణం చిన్నబోవడానికి కాదని మనవి. ఇక చదవండి - చూడండి.

– వసుంధర

-2-

మర్నాడు 'కాంతికిరణం' మొదటి పేజీ చూస్తున్న వనజ కళ్ళు పెద్దవయ్యాయి.

అదే వార్త. మూడు పత్రికలు తిరస్కరించిన వార్త. పెద్ద పెద్ద అక్షరాలతో ఆకర్షణీయంగా సవివరంగా...

"భుజంగరావు బండారం బయటపడింది" అని ఉత్సాహపడిన వనజ మొదటినుంచి చివరిదాకా చదివి - నీళ్ళుకారిపోయింది.

వార్త చివర ప్రత్యేక విలేకరి రఘు పేరు, ఎంతో కష్టపడి - వివరాలు సేకరించినందుకు ప్రత్యేక అభినందనలు.

ప్రతిభ వనజది, ఘనత రఘుది. అసలు వార్తల్లో ఎక్కడా వనజ ప్రసక్తే లేదు.

మోసం... దగా.. దోపిడీ...

వనజ ఆవేశం పట్టలేకపోయింది. టైము చూసుకుంటే అప్పటికింకా ఏడయింది.

బడి తొమ్మిదింటికి. మామూలుగా అయితే ఎనిమిదిన్నరకి బయలుదేరుతుంది - ఇంటి దగ్గర. ఆ రోజు మాత్రం వేరే పనుందని ఏడున్నరకే బయలుదేరింది వనజ.

✡ ✡ ✡

వనజ కాంతికిరణం కార్యాలయానికి చేరుకునే సమయానికి వెయిటింగు హాల్లో ఓ యువకుడు కనిపించాడు. ఎడిటరుగారు లేరట. అతడూ ఆయనకోసమే ఎదురు చూస్తున్నాడు.

వనజ నిట్టూర్చి తనూ అక్కడ కూర్చుంది. స్కూలు బ్యాగు పక్కన పెట్టింది.

ఆ యువకుడామె స్కూలు బ్యాగు, దానిమీద ఆమె పేరు చూసి, "సో - యూ ఆర్ మిస్ వనజ?" అన్నాడు.

వనజ అతణ్ణి ఆశ్చర్యంగానూ, ప్రశ్నార్థకంగానూ చూసింది.

"నా పేరు రఘు"

ఉన్నట్లుండి వనజ ముఖం ఎర్రబడింది, "అంటే కాంతి కిరణం ప్రత్యేక విలేకరి."

రఘు తలూపాడు.

"యూ ఆరే చీట్" అంది వనజ చటుక్కున.

రఘు నవ్వి, "చీట్ ముందు ఏ వాడకూడదు. అది నిత్య బహువచనం" అన్నాడు.

వనజ ఉక్రోషంగా, "నా క్రెడిట్ నువ్వు కొట్టేసి ఇంకా నవ్వుతున్నావా? నీకు సిగ్గులేదు" అంది.

"బాబాయి చెప్పాడు. నీకు పేరు కాదు, నిజం బయటపెట్టడమే ప్రధానమని..." నెమ్మదిగా అన్నాడతడు.

"బాబాయి ఎవరు?"

"కాంతికిరణం ఎడిటర్ శ్యామలరావుని రిపోర్టర్సెవరూ సర్ అనం. బాబాయనే పిలుస్తాం"

"నాకు పేరక్కర్లేదు. కానీ నిజం బయటపెట్టడానికి ఎంత కృషి చేశాను? ఆ కృషికి తగ్గ గుర్తింపు రాకపోతే నాకు బాధగా ఉండదా?" అంది వనజ.

"నిండా పన్నెండేళ్ళు లేవు. అప్పుడే ఇంత కీర్తికాంక్షా?" ఎగతాళిగా అన్నాడు రఘు.

వనజకు ఉక్రోషం వచ్చింది. జవాబు చెప్పలేక ఆమె కళ్ళలో నీళ్ళు తిరిగాయి.

రఘు అది గమనించి, "ఛీ - అలా ఏడవకూడదు పాపా! గుర్తింపు కోసం క్లాసులో ఫస్ట్‌రాంక్ తెచ్చుకో. ఆటల్లో మేటివి కా. అంతేకానీ ఇప్పట్నించీ పత్రికా విలేకరినే కావాలి అనుకోకు -" అన్నాడు ఓదార్పుగా.

"నాకు గుర్తింపు రావాలంటే పత్రికా విలేకరినే కావాలి" అంది వనజ పట్టుదలగా.

"ఏం? నీకు చదువులో తెలివిలేదా? ఆటల్లో ప్రావీణ్యం లేదా?" ఎత్తిపొడిచాడు రఘు.

ఉన్నట్లుండి వనజకి దుఃఖం వచ్చింది. కాసేపు ఆమె వెక్కివెక్కి ఏడ్చింది.

రఘు తెల్లబోయి, "ఈమె వయసు పుడు తెలుస్తోంది" అనుకున్నాడు.

వనజ తొందరగానే తేరుకుని, "అమ్మా నాన్నా ఉంటే పొగడ్తలకీ గుర్తింపుకీ లోటుండదు. నావంటి వాళ్ళకి స్వయంకృషి తప్ప మరో మార్గం లేదు. కానీ నాకృషి ఫలాన్ని నువ్వు కాజేసావు -" అంది.

రఘు ఆమెని జాలిగా చూసి, "నీకు అమ్మా నాన్నా లేరన్నమాట. కానీ నీ మాటల అర్థమేమిటి?" అన్నాడు.

అప్పుడు వనజ అతడికి క్లుప్తంగా తన కథ చెప్పింది.

ఆమెకి చిన్నతనంలోనే తలిదండ్రులు పోయారు. ఆర్థిక సమస్యల్లేని బంధువులామెను చేరదీశారు. వాళ్ళామెను నిర్లక్ష్యం చేయలేదు. ఆమెని చదివించి పెళ్ళి చేసి పంపేయాలని వాళ్ళ ఉద్దేశ్యం. అయితే వాళ్ళు వనజను అతిథిలా చూస్తారే తప్ప స్వంతమనిషిలా భావించరు. తమ పిల్లలకు ఫస్ట్ క్లాసు మార్కులొస్తే మహదానంద పడిపోతారు. వనజ క్లాసుకే ఫస్ట్‌గా వస్తే అలాగా అని విని ఊరుకుంటారు. తమ పిల్లలు ఆటల్లో పాల్గొంటేనే విశేషం. వనజ చాంపియన్ అయినా పట్టించుకోరు. అందరి దృష్టినీ ఆకర్షించడానికి వనజ అన్నింట్లోనూ అందరికంటే ముందుండాలని కృషి చేస్తోంది.

"మా ఇంట్లో నాకు స్థలముంది. స్థానం లేదు. 'కాంతి కిరణం'లోనూ అంతే - , నా మాటకి స్థలం దొరికింది. నాకు స్థానం దొరకలేదు" అంది వనజ.

సరిగ్గా అప్పుడే అక్కడికి వచ్చిన శ్యామలరావు ఈ మాటలు విని మెచ్చుకోలుగా చప్పట్లు కొట్టాడు.

రఘు గౌరవపూర్వకంగా లేచి నిలబడ్డాడు. వనజ కోపాన్ని కూడా మరచి సిగ్గుపడింది.

"లోపలికి రండి" అన్నాడు శ్యామలరావు తను నడుస్తూ.

ముగ్గురూ ఆయన గదికి వెళ్ళారు. తమతమ స్థానాల్లో కూర్చున్నారు.

"అమ్మాయ్ వనజా! చాలామంది నన్ను అభిమానంగా బాబాయ్ అని పిలుస్తారు. కానీ ఈ రోజు నుంచీ నేను నీకు నిజంగా బాబాయిని, కూతురుగా నా హృదయంలో స్థానం సంపాదించుకున్నావు. సంతోషంగా ఉందా?" అన్నాడు శ్యామలరావు.

వనజ మాట్లాడకుండా రఘు వంక గుర్రుగా చూసింది.

శ్యామలరావు అది గమనించాడు, "చిన్నపిల్లవి, ఆడపిల్లవి. గుర్తింపు కోసం ప్రాకులావంటే నిజాన్ని వెలికితీయగల నీ శక్తి మొగ్గలోనే త్రుంచి వేయబడుతుంది. నీ పేరు మరుగున ఉండడం నీకే మంచిది. అందుకే నీ పేరు రఘుకి దక్కింది. ఇప్పుడే కాదు. ఇక ముందు కూడా అలాగే జరుతుంది అనీ -"

అప్పుడే రఘు ఆమె భుజం మీద చెయ్యి వేసి, "నాకు చెల్లెళ్ళు లేరు. ఈ రోజునుంచీ నువ్వు నా చెల్లివి. నిన్ను రక్షించాలనే బాబాయి సూచనకి ఒప్పుకున్నాను. ఇది నిజం" అన్నాడు.

వనజకి అసలు విషయం అర్థమైంది, "ఈ ఆప్యాయత చాలు నాకు. గుర్తింపు అక్కర్లేదు" అందామె.

"ఇది చెప్పడానికేనా ఇంతదూరం - పొద్దున్నే వచ్చావు" అన్నాడు శ్యామలరావు.

"లేదు బాబాయ్ - ఈ రోజు 'కాంతి కిరణం' చూడగానే నిన్న మీకు షేక్ హ్యాండివ్వలేదని గుర్తొచ్చింది" అంటూ చేయి ముందుకు సాచింది వనజ.

బల్లకి అటువైపున్న శ్యామలరావు ఆమెచేతిని బలంగా పట్టుకుని ముందుకులాగాడు. అప్రయత్నంగా ముందుకు వాలిన వనజ ముఖాన్ని రెండు చేతులతో పట్టుకుని మృదువుగా ఆమె నుదుటిమీద చుంబించాడు. వనజకప్పుడు అలౌకికానుభూతి...

✡✡✡

ఒక వారం తర్వాత..

క్లాసులో క్లాస్‌మేట్ లలిత మాటల సందర్భంలో తన గ్రామంలో జరుగుబోతున పెళ్ళి ప్రసక్తి తెచ్చింది. లలితకి సంబంధించి అది మరీ మామూలు కబురు.

చెట్టుకి కాసిన కాయ భూమీద పడితే లలితకి సహజం. న్యూటన్‌కీ కాదు, వనజకీ కాదు.

కాయ ఆకాశం వైపు మళ్ళదేం, పక్కలకెళ్ళదేం, భూమ్మీదే పడుతుందేం - అని న్యూటన్ ప్రశ్నలు

వనజ కూడా లలితని అలాంటి ప్రశ్నలే వేసింది. అప్పుడు వాటిలోంచి పుట్టుకొచ్చిందీ అద్భుత విశేషం.

ఆ ఊళ్ళో హిరణ్యారావున్నాడు. ఆ ఊళ్ళోనే భూత్‌నాథ్ ఉన్నాడు.

ఇద్దరికిద్దరూ ప్రముఖ రాజకీయ వాదులు. ఆగర్భశత్రువులు ఇద్దరి మధ్యా పచ్చగడ్డి వేస్తే భగుమటుంది.

ఇద్దరి పేరునా ఊళ్ళో నిత్యం కొట్లాటలు. వాళ్ళిద్దరి మధ్యా సఖ్యత ఉంటే ఊళ్ళో శాంతి నెలకొంటుందని - అంతా అనుకుంటారు. కానీ అలా అనుకునేళ్ళంతా అమాయకులని ఇప్పుడు వనజకు తెలిసిపోయిమి.

లలిత చెప్పిన పెళ్ళి హిరణ్యరావు చెల్లెలిది. వరుడు భూతనాథ్ తమ్ముడు. పెళ్ళిచూపులు లలిత ఊళ్ళో జరిగాయి. పెళ్ళికూడా అక్కడే జరుగనుంది. విశేషం ఏమిటంటే హిరణ్యరావు చెల్లెలి గురించీ, భూతనాథ్ తమ్ముడి గురించీ నగరంలో ఎవరికీ తెలియదు. వనజకీ కబురు తెలిసేక ఆవేశం కాదు, ఉద్రేకం - కట్టలు తెంచుకుంది.

హిరణ్యారావుకి, భూతనాథ్‌కీ ఈ శత్రుత్వమేమిటి? వారింట చాటుగా ఈ పెళ్ళేమిటి?

ఇది నిస్సందేహంగా రఘుని చేరాల్సిన సంచలన వార్త.

✡✡✡

వనజ కాంతి కిరణం ఆఫీసుకి వెడితే అక్కడ శ్యామలరావు లేడు."బాబాయ్ రఘుని చూడ్డానికి హాస్పిటల్‌కి వెళ్ళాడేమో" అన్నాడాఫీసులో ఓ వ్యక్తి.

"రఘు హాస్పిటల్లో ఉన్నాడా - ఎందుకు?"

ఆ వ్యక్తి నవ్వి, "కాంతికిరణం రిపోర్టర్లకని హాస్పిటల్లో ఎప్పుడూ ఓ బెడ్ రిజర్వై ఉంటుంది.ఎందుకంటే ఏం చెప్పను?" అన్నాడు.

వనజ అతడి వద్ద హాస్పిటల్ అడ్రసు తీసుకుంది.

"నీ కృషికి నేననుభవిస్తున ఫలం" అన్నాడు రఘు.అతడి తలచుట్టూ బేండేజి. కాలికి చేతికీ బేండేజి.

వనజ భోరున ఏడ్చింది.

"ఛీ - దెబ్బలు తిని నేను నవుతున్నాను. నన్ను చూసి నువ్వేడుస్తున్నావు. మరి నువ్వు నాకు చెల్లెలివికావా?" అన్నాడు రఘు.

"ఈ దెబ్బలు నావి. అందుకే నిన్నుకాక నన్ను బాధపెడుతున్నాయి" అందివనజ గొంతు సవరించుకుని.

"ఈ అన్న ఉండగా నీకు బాధలుండవు. నీ బాధల్నీ నావి. అదే మంచిది కూడా. ఎందుకంటే బాధలు నన్నేడిపించవు, నవ్విస్తాయి"

"నీకు మరో కొత్త విశేషం చెబుదామని వచ్చాను కానీ నిన్నలా చూసాక నా తప్పు నాకు తెలిసింది. నా పేరు కొట్టేయడంలో నీకు లాభముందనుకున్నాను. కానీ త్యాగముందని ఇప్పుడే అర్థమయింది -"

రఘు నవ్వుతూ, "నా నవ్వుకింకో కారణముంది. నన్ను కొట్టిన వార్త కాంతి కిరణంలో కూడా చోటు చేసుకోదు -" అన్నాడు.

"ఎందుకని?"

"ఈ దేశంలో సామాన్యుడు తినే దెబ్బలముందు ఈ దెబ్బలేపాటివి? సామాన్యుణ్ణి శత్రుదేశాలనుంచి రక్షించడానికి మన జవానులు సరిహద్దుల్లో చిత్రహింసలకు గుర్వుతున్నారు. సామాన్యుణ్ణి శత్రువులనుంచి రక్షించడానికి నా బోంటోల్లు నగరాల్లో ఈ దెబ్బలు తింటున్నారు. అయితే భుజంగరావు వంటివారికి శత్రువులన్న గుర్తింపు ఉండదు. అదొక పత్రికా రాజకీయం"

వనజ నిట్టూర్చి, "మనదేశం గురించి నాకొక్కటే అర్థమవుతోంది. మనకింకా స్వతంత్రం రాలేదు" అంది.

రఘు తల అడ్డంగా ఊపి, "స్వతంత్రం మనకు చిటారు కొమ్మన మిఠాయిపొట్లం. అందుకోవాలంటే అంతెత్తైనా ఎదగాలి. లేదా అంతెత్తుకు ఎగరాలి. మనం రెండూ చేయడం లేదు" అన్నాడు.

"ఏదేమైనా నువ్విక ఎగిరే ప్రయత్నం చేయకు. కిందపడి తగిలించుకున్న దెబ్బలు చాలు" అంది వనజ.

"అది సరే - నువ్వేదో విశేషం చెబుతానన్నావు..."

"నీకు చెప్పను -" అంది వనజ.

"చెప్పనంటే ఎలా? మనని అన్నా చెల్లెళ్ళని చేసిందే ఇన్వెస్టిగేటివ్ జర్నలిజం. మర్చిపోకు."

"కావచ్చు. కానీ ఈ చెల్లికి అన్న దక్కాలంటే ఈ తరహా జర్నలిజానికి స్వస్తి చెప్పాలి. తప్పదు"

"ఈడుకి మించిన మాటలు. ఎక్కణ్ణించి నేర్చావు తల్లీ!" అన్నాడు రఘు.

"అమ్మా నాన్నాలేని ఏ పిల్లలైనా ఇలాగే మాట్లాడగలరు" అంది వనజ.

"సరే అసలు విషయం చెప్పు" అడిగాడు రఘు మాట మార్చుతూ.

వనజ చెప్పనంది. రఘు బ్రతిమాలాడు.

వనజకు చెప్పాలనే ఉంది కానీ రఘుకేమవుతుందోనని భయం. చివరికి రఘు, "నన్ను కొట్టిన వాళ్ళపై ఎదురు దెబ్బతీయడానికి ఇప్పుడు నాకున్న బలం చాలదు. కాబట్టి ఆ బలం చేకూరేదాక ఇన్వెస్టిగేటివ్ జర్నలిజానికి స్వస్తి. నీమీద ఒట్టు, సరేనా!" అన్నాడు.

అప్పటికి వనజ తృప్తిపడి అతడికి హిరణ్యారావు, భూతనాథ్ రహస్య బంధుత్వం గురించి చెప్పింది.

"అబ్బ - భలే వార్త చెప్పావ్ తల్లీ" అన్నాడు రఘు ఉత్సాహంగా.

"నా మీద ఒట్టేసావ్ - గుర్తుంచుకో" వనజ హెచ్చరించింది.

✡✡✡

రెండురోజుల తర్వాత - "హిరణ్యారావు, భూతనాథ్‌ల శత్రుత్వంలో నిజమెంత?" అన్న శీర్షికతో కాంతి కిరణంలో ఓ చిన్న వార్త. ఆ పైన విలేకరి రఘు పరిశోధించి తెలుసుకున్న అద్భుత రహస్యాలు త్వరలోనే ప్రచురించగలమని పాఠకులకి వాగ్దానం.

వార్త చూడగానే - ఒట్టేసి తప్పాడని వనజకి రఘు మీద కోపమొచ్చింది.

"నేను నిజంగా చెల్లిని కాదుగా - నా మీద ఒట్టుకు విలువనివ్వడానికి?" అనుకుందామె. ఆ వెంటనే, "నా మీద వేసింది ఒట్టు మాత్రమే - కానీ ఈ వార్తవల్ల తన ప్రాణమే పోవచ్చుకదా - ఎందుకింత తెలివితక్కువ పనిచేశాడు?" అని కూడా అనుకుందామె.

ఏదేమైనా రఘుమీద కోపంతో నాలుగైదు రోజులు అతణ్ణి కలుసుకునే ప్రయత్నం కూడా చేయలేదామె. ఆ తర్వాత మాత్రం ఉండబట్టలేక బయట్నించి కాంతి కిరణం ఆఫీసుకు ఫోన్ చేసి రఘు గురించి అడిగింది.

"నాలుగు రోజులుగా పత్తాలేడు. ఎవర్రైనా లేపాసారేమో-" అందవతలిగొంతు.

వనజకి గుండె గుభేల్మంది,"ఎంత సింపుల్‌గా అన్నారు? ఓ మనిషి ప్రాణం అంత చౌకగా ఉందా?" అంది.

"కాంతి కిరణం రిపోర్టరంటే బ్లడ్‌కాన్సర్ స్టేజి త్రీ పేషెంటే - బ్రతికి బట్టకడితేనే ఆశ్చర్యం కానీ..." అవతల వ్యక్తి ఫోన్ పెట్టేసాడు.

వనజకి మనసు మనసులో లేదు. వెళ్ళి నేరుగా శ్యామలరావునే కలుసుకోవాలనుకుంది. కానీ రఘు ఆ రోజు ఆమెని స్కూల్లోనే కలుసుకుని, "నా పరీక్షలైపోయాయి. ఇప్పట్లో ఈ ఊరు రాను. నీకు బై చెబుదామని వచ్చాను" అన్నాడు.

"నా మీద ఒట్టేసి ఇచ్చిన మాట తప్పావ్" నిష్ఠూరంగా అంది వనజ.

"తప్పలేదు.." అన్నాడు రఘు.

వనజ తన దగ్గర ఎప్పుడూ ఉంచుకునే చిన్న పర్సులోంచి - ఓ పేపర్ కటింగ్ తీసి అతడికందించింది.

"హిరణ్యారావు, భూతనాథ్‌ల శత్రుత్వంలో నిజమెంత?" అన్న హెడ్డింగ్ చూసి, "ఈ వార్త ప్రజలకోసం కాదు. ఆ ఇద్దరి కోసం. ఆ ఇద్దరూ నాకు డబ్బిచ్చి ఆ వార్తను కొనేసారు. ముమ్ముందు నేను తనకి సాయపడగలనన్న నమ్మకంతో బాబాయి ఆ వార్తను వాళ్ళకి అమ్మడానికి అనుమతించారు. నాకు డిగ్రీ పూర్తైంది. అన్యాయాల్ని ఎదుర్కొనే బలం సంపాదించడానికి వెడుతున్నాను. ఈలోగా నువ్వు జర్నలిజంలో కృషి చెయ్యి. నువ్వు లోక కళ్యాణానికి ఉద్భవించిన అవతారమూర్తివట - బాబాయి అంటాడు. ఆయన అన్నాడంటే అది నిజమే అవుతుంది. కాబట్టి గుర్తింపు, ప్రచారం వగైరాలతో నిమిత్తం లేకుండా నీవు నీ కృషి కొనసాగించు -" అన్నాడు.

వనజకి అతడి మాటలు తృప్తి కలిగించాయి. ఆమె అతడి అడ్రసు తీసుకుని వీడ్కోలు చెప్పింది.

మళ్ళీ కలుసుకుంటామన్న ధృఢమైన నమ్మకంతో ఇద్దరూ విడిపోయారు.

వాళ్ళ అనుబంధం మున్ముందు దుష్ట శిక్షణకి అంకితమౌతుందనీ, వనజ వంటి అబల - తన మేథస్సే ఆయుధంగా - సమాజాన్నేలే బలగర్విత రాక్షస నాయకుల్ని వేటాడే సబల ఔతుందనీ అప్పటికా ఇద్దరికీ తెలియదు. కానీ తెలియకుండానే వారు కార్యదీక్షలో ఉన్నారు...

✡✡✡

(కొనసాగింపు వచ్చేసంచికలో)

ఈ నవల క్రిందటి భాగం ఇంకా చదవలేదా..? లేక మళ్ళీ ఒకసారి చదువుదామనుకుంటున్నారా? వెంటనే కౌముది గ్రంథాలయాన్ని సందర్శించండి..

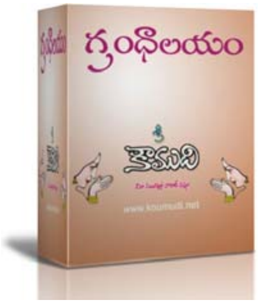

Click here to go to KOUMUDI Library